

Arrest

nr. 285 002 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 8 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUNDAHL *loco* advocaat B. LOOS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 12 november 2019.

1.2. Op 20 mei 2020 en 22 juni 2022 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is en haar vertrouwenspersoon en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 6 oktober 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Bakongo etnie en het Katholieke geloof, en op 12 september 1995 geboren te M'banza-Kongo, Angola. U ging tot de vierde klas naar school. U had geen werk, maar legde soms vlechtjes bij vriendinnen.

U heeft twee kinderen: met uw ex-partner T./T. (geboren juni 2010), en J. "J." B. N. M. met uw ex-echtgenoot F. J. B. (geboren juni 2012).

U bent opgegroeid in Palanca met uw moeder, stiefvader en acht halfbroers en -zussen. U werd mishandeld en misbruikt door uw stiefvader. U moest gedwongen huwen met de neef van uw moeder F. J. B.. U probeerde hieraan te ontkomen door u intentioneel te laten zwanger maken door iemand anders, namelijk T./T.. Dit bleek echter geen oplossing: u moest nog steeds huwen en de mishandelingen werden ook erger nadat uw moeder ontdekte dat u zwanger was. In juni 2010, werd uw zoon R. F. N. M. geboren. Eind 2010, verhuisde u naar Benguala, waar u moest wonen bij uw echtgenoot F., zijn drie andere echtgenotes (A., J. en J.) en de kinderen. In juni 2012, beviel u van een tweede zoon J. "J." B. N. M.. Zowel u als uw kinderen werden mishandeld en seksueel misbruikt door uw echtgenoot.

In oktober 2019, vluchtte u van Benguela naar Luanda, waar u zich schuilhield in het huis van T. B., wie u kende via uw buurmeisjes Z. en C.. Zij heeft ook uw reisdocumenten – paspoort en Pools visum – geregeld, alsook uw reis betaald. Op 4 november 2019 verliet u Angola. Op 7 november 2019, kwam u het Belgische Rijk binnen. Op 12 november 2019, diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

U legt volgende documenten voor ter staving van uw asielrelaas: (1) medische documenten m.b.t. uw zwangerschap- en gynaecologische problemen; (2) uw Angolese identiteitskaart (origineel getoond op het CGVS); (3) uw Angolese kieskaart (kopie); en (4) een psychologisch attest.

B. Motivering

*Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal bepaalde **bijzondere procedurele noden** in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.*

Uw advocaat onderlijnde voorafgaand aan uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal per mail (d.d. 5/05/2020; toegevoegd aan het administratief dossier) uw psychische en fysieke kwetsbaarheid. Zij verwees hiervoor naar uw zwangerschap- en gynaecologische problemen, alsook het feit dat u momenteel in psychologische behandeling bent. De bijgevoegde medische attesten verwijzen, onder meer, naar het feit dat u, ten gevolge van een noodoperatie om vroeggeboorte te voorkomen, voldoende rust moet nemen. U koos er alsnog zelf voor om het geplande onderhoud te laten doorgaan. Uit het neergelegde psychologische attest (d.d. 9/06/2022; toegevoegd aan de groene map van het administratief dossier), komt naar voren dat u beleefde (traumatische) gebeurtenissen regelmatig herleeft, nachtmerries en insomnie, en stemmingsstoornissen heeft.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Tijdens het eerste interview, legde de Protection Officer u uitgebreid uit hoe het interview zou verlopen en wat er van u werd verwacht, zodat u achteraf een geïnformeerde keuze kon maken wanneer gevraagd of u zich in staat voelde om het interview te laten doorgaan (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 20/05/2022, hierna NPO 1, p. 2-4). Daarnaast, had de Protection Officer ook aandacht voor het creëren van een vertrouwens sfeer, onder meer, door het erkennen van uw nervositeit, maar er ook op te wijzen dat dit niet nodig was, alsook door u de mogelijkheid te geven om bij aanvang over uw medische toestand te vertellen (NPO 1, p. 3-4). Verder, werd u door de Protection Officer op regelmatige basis gevraagd of u nood had aan een pauze – alsook werd er benadrukt dat u steeds zelf mocht aangeven als u nood had aan een pauze, of wanneer het interview teveel druk opleverde – waar u ook gebruik van maakte (NPO 1, p. 3, 12, 24). Op aanvraag van u, was ook uw vertrouwenspersoon steeds aanwezig, en, bij aanvang, werd er aan haar en aan uw advocaat gevraagd of zij nog iets wouden meegeven over uw medische toestand. Op een vertaalkwestie na, werd er niets toegevoegd (NPO, p. 4). Ook tijdens het tweede interview, werden er vergelijkbare steunmaatregelen genomen. Er werd geïnformeerd hoe het met u ging, of u zich in staat voelde om het interview te houden, dat u de mogelijkheid had om pauzes te nemen, en een uitleg over

wat het tweede interview zou inhouden (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 22/06/2022; hierna NPO 2, p. 2, 10, 14).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen door uw ex-echtgenoot F. J. B. en uw familie naar aanleiding van uw vlucht uit uw gedwongen huwelijk (NPO 1, p. 22-24, 29-31). U kon echter niet overtuigen van desbetreffende vervolgingsfeiten.

Vooreerst, merkt het CGVS een **belangrijke tegenstrijdigheid op in uw verklaringen omtrent uw vertrek uit Angola**. U stelt herhaaldelijk te zijn vertrokken uit Angola in november 2019 (DVZ Verklaring, hierna DVZ-V, p. 12; NPO 1, p. 10-11, 27-28; NPO 2, p. 5). U zou legaal zijn gereisd met uw paspoort en Pools visum (NPO 1, p. 26-27). Op basis van uw vingerafdrukken, werd er inderdaad een Pools visum teruggevonden op uw naam. Echter, dit visum was anderhalf jaar eerder – dan uw beweerde vertrekdatum – geldig: 28/03/2018 tot 14/06/2018. U werd hiermee geconfronteerd tijdens uw persoonlijk onderhoud, maar ontkende langer in België of ergens anders in Europa te zijn geweest (NPO 2, p. 23). Doch, liet u vervolgens, via uw advocaat per email (d.d. 12/07/2022; zie administratief dossier), overmaken dat u effectief langer in Polen bent geweest. U stelt dat u dit niet heeft verteld, omdat u bang was om meer details te geven over uw Angolese vriendin waar u bij verbleef (en haar zo in de problemen zou brengen). Dit biedt echter geen verschooning voor uw poging tot misleiden van het CGVS. Zeker in het licht van de vaststelling dat u tijdens het interview ook simpelweg weigerde te antwoorden op een andere vraag – u weigerde uw Facebooknaam te geven (NPO 1, p. 12) – en u dus ook gewoon had kunnen weigeren meer informatie over uw vriendin te geven. **Het CGVS stelt dus vast dat u bewust de asieldiensten heeft proberen misleiden omtrent uw vertrekdatum uit Angola en aankomstdatum in de Schengenzone. Deze vaststelling ondermijnt reeds bij voorbaat uw geloofwaardigheid ernstig.**

Hiermee samenhangend, heeft het CGVS ook **ernstige twijfels bij uw verklaringen omtrent uw identiteitsdocumenten**. Immers, u verklaarde bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u zowel uw paspoort als identiteitskaart bent verloren in België (DVZ-V, p. 10). Op het CGVS, verklaart u ook dat u uw paspoort bent kwijtgespeeld, maar bent wel in staat om uw identiteitskaart te tonen (NPO 1, p. 28-29; NPO 2, p. 6) – die u dus klaarblijkelijk niet kwijt bent. Verder verklaart u dat u uw paspoort niet zelf heeft aangevraagd, maar dat T.B. dit heeft geregeld voor u in de periode dat u in haar huis verbleef: één maand voor uw vertrek (NPO 1, p. 22, 26-27) – hetgeen u dan nog situeerde in november 2019, doch later rechtzet als eerder maart-juni 2018 (zie supra). Beide data zijn echter in strijd met de objectieve gegevens uit uw administratief dossier en waaruit naar voren komt dat u reeds sinds december 2016 over een paspoort beschikte (zie administratief dossier) – midden in de periode dat u zagezegd in Benguela woonde met uw gedwongen echtgenoot en zelden mocht buitenkomen: "nee, ik bleef binnen het perceel. Soms lukte het wel om naar een ander perceel te gaan. Ik kon dit onder voorwendsel dat ik niet zou spreken met anderen van dat perceel" (NPO 2, p. 13). Verder, gevraagd wat u zelf voor uw reisdocumenten hebt moeten doen, verklaart u omtrent uw paspoort – "eigenlijk niet. Ik had al een identiteitskaart. Zij vroeg me af en toe om deze te geven, maar voor de rest niets. Mijn geboorteakte had ik toen ook bij, maar ik denk dat deze is achtergebleven in het huis. Ik had een uittreksel, een geboorteakte, toen, maar deze is niet meegekomen op de reis" – en omtrent uw Pools visum – "eigenlijk niet. B. wou vooral dat alles zo snel mogelijk in orde was. Zij was zelf niet in het huis. Ik was daar bij mensen die de opdracht hadden om voor mij te zorgen. (...) Ik weet dat ik documenten heb moeten ondertekenen, maar daarvan herinner ik me niet zoveel" (NPO 1, p. 27). Naast de vaststelling dat u nergens melding maakt van vingerafdrukken, maar uw visum wel werd teruggevonden aan de hand van uw vingerafdrukken en u deze dus op een bepaald moment ook heeft moeten geven, is het ook maar weinig waarschijnlijk dat u zelf niets heeft moeten ondernemen voor het visum. **Bovenstaande vaststellingen m.b.t. herhaaldelijk tegenstrijdige en weinig waarschijnlijke verklaringen laten toe om serieuze twijfels te plaatsen bij verscheidene aspecten van uw asielrelaas, namelijk uw reis, uw 'gedwongen' huwelijk – in het bijzonder weinig contact met de buitenwereld – en uw onderduiking bij T.B. na uw vlucht uit Benguela.**

Uw onderduiking bij T.B. wordt verder ondermijnd door uw tegenstrijdige verklaringen over hoe u haar heeft leren kennen. Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud verklaart u dat u haar kent via uw

buurvrouw Z. (NPO, p. 11), die werkt in het huis van T.B. (NPO, p. 11). Z. zorgde ook voor de communicatie tussen u en T.B. (NPO, p. 22). U verklaart over het ontstaan van dit contact: "toen hij (F.) eens weg was, heb ik contact kunnen maken met de buurvrouw, omdat ik vlechtjes in haar haar ging doen. Deze vlechtjes vielen in de smaak van de werkgever van mijn buurvrouw, en zo kwam ik ook in contact met de werkgever, want zij wou dat ik ook langskwam voor vlechtjes". Tijdens uw tweede interview, wordt u nogmaals gevraagd hoe u T.B. kent, waarop u nu antwoordt dat u ze kent via uw buurmeisjes Z. en C.. Gevraagd hoe zij T.B. kennen, antwoordt u dat C. werkte als dienstmeid in het huis van T. B.. Gevraagd hoe Z. haar kende, antwoordt u dat zij ook wat klusjes deed in het huis van T.B. (NPO 2, p. 4-5). Het CGVS merkt op dat u nergens in uw eerste interview 'C.' heeft vermeld, terwijl u haar nu wel spontaan opbrengt. Bovendien, verklaart u nu dat het bij C. was dat u vlechtjes had gelegd, dewelke werden opgemerkt door B. (NPO 2, p. 22). **Uw tegenstrijdige verklaringen omtrent de start van uw contact met B., in combinatie met bovenstaande tegenstrijdige en weinig waarschijnlijkke verklaringen omtrent uw reisdocumenten en reisweg, maken dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw reisplanning en de omstandigheden hier rond (e.g. uw onderduiken bij T. B.), hetgeen een negatieve impact heeft op uw geloofwaardigheid.**

Daarnaast houdt bovenstaande vaststelling omtrent uw aankomstdatum ook in dat u **uw asielaanvraag laattijdig heeft ingediend**. Immers, u verbleef al sinds maart-juni 2018 in de Schengenzone, doch diende pas in november 2019 een verzoek in. **Hiermee rekening houdend dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende de nood aan bescherming.** Van iemand die beweert te vrezen voor haar leven en fysieke integriteit, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen.

De ernst van uw vrees wordt nog verder ondermijnd door uw verklaringen omtrent uw kinderen. Naast uw eigen ondergane mishandelingen en seksueel misbruik, verklaart u dat ook uw kinderen slachtoffer waren van uw gedwongen huwelijk. U verklaart: "hij haatte mijn zoon. We werden opgesloten. We kregen geen eten. We mochten niet weg. Hij dreigde ermee dat als ik iets zou proberen, hij mijn zoontje zou doden of mij" (NPO 1, p. 22). U stelt dat F. zeer agressief was naar uw kinderen toe: hij schreeuwde, hij sloeg de kinderen, hij sloeg u in het bijzijn van uw kinderen, en hij sloot u en de kinderen op. U verklaart dat de kinderen bang waren van hem en dat, bijvoorbeeld, Junior hierdoor ook ontwikkelingsproblemen (begon laat en moeilijk te spreken) had (NPO 2, p. 16). U stelt dat er ook sprake was van seksueel misbruik naar uw zoon R. toe (zie infra) (NPO 1, p. 23; NPO 2, p. 16-17). Desondanks, in het bijzonder dat F. ermee dreigde u en/of R. te vermoorden als u wegvluchtte (NPO 1, p. 22), besloot u te vertrekken zonder uw kinderen. U verklaart hierover: "ik kon mezelf redden, maar mijn kinderen niet. Ik heb mijn kinderen achtergelaten. Het doet pijn. Ik voel me nog steeds egoïstisch. Het was niet gemakkelijk, maar die persoon kon niet ook mijn kinderen nog helpen. Ik moest beslissen en ik heb de kans aangenomen" (NPO 1, p. 23). Gevraagd waar uw kinderen momenteel zijn, antwoordt u: "ik probeer positief te denken, dat Z. heeft gedaan wat ze heeft beloofd en dat ze bij haar zijn. Als ik eraan denk dat ze nog bij mijn ex-man zijn, word ik zeer bang en gestresseerd. Dit zou vooral voor R. een groot risico zijn. Maar, dus ik weet niet waar ze zijn" (NPO 1, p. 25). Waar het CGVS begrip kan opbrengen voor uw precaire, moeilijke situatie en uw beslissing om uzelf hieruit te redden, is het hoogst bevreemdend dat u geen contact zoekt of houdt met uw kinderen (of iemand die u nieuws kan bezorgen over uw kinderen). U stelt dat u met niemand in Angola contact heeft of heeft gehad: "nee, ik heb niet geprobeerd te bellen. Op internet, zou ik kunnen proberen, maar ik ben hier nog niet klaar voor" (NPO 1, p. 25-26; NPO 2, p. 5). Gevraagd of u, bijvoorbeeld, heeft geprobeerd om Z. te contacteren en te informeren of uw kinderen bij haar zijn, antwoordt u 'nee.' Gevraagd of hiervoor een reden is, antwoordt u dat u uw kinderen niet in een risicosituatie wil brengen, wat u uitlegt als: "ik ben gevlucht en hij weet dat R. mijn zwak punt is, dat hij via R. mij zou kunnen vinden. Dus, toen ik nog maar pas gevlucht was, zou hij kunnen gedacht hebben dat ik nog in het land was en dan mij via R. proberen vinden." Deze uitleg biedt echter geen verschuiving, al helemaal niet ruim vier jaar na uw vlucht (NPO 2, p. 17-18). **Het feit dat u uw kinderen in Angola heeft gelaten, en ook geen pogingen heeft gedaan om te er achter te komen hoe het met hen gaat, ondermijnt de ernst van de situatie waarin u beweert hen te hebben achtergelaten.**

Gezien bovenstaande opmerkingen kunnen er reeds bij voorbaat vraagtekens gesteld worden bij uw aangehaalde vrees en problemen. Het is dan ook aan u om alsnog te overtuigen door het afleggen van consistente, voldoende gedetailleerde en aannemelijke verklaringen met betrekking tot de (beweerde) vervolgingsfeiten. Hierin bent u echter allerminst geslaagd.

Ten eerste, blijkt u **allesbehalve consistent omtrent uw woonplaatsen**. Zo verklaarde u bij DVZ van uw jeugd tot uw vertrek in november 2019 in Palanca te hebben gewoond (DVZ-V, p. 6). Op het CGVS, verklaart u ook te zijn opgegroeid in Palanca (NPO 1, p. 9), maar stelt dat, in tegenstelling tot bij DVZ, u

eind 2010 moest verhuizen naar Benguela, waar u moest gaan samenwonen met uw gedwongen echtgenoot en zijn drie andere vrouwen en kinderen (NPO 1, p. 5-7, 9). Nadat u wegvluchtte uit zijn huis, zou u nog een maand in Luanda hebben gewoond – hetgeen hierboven reeds ook al sterk in twijfel werd getrokken (NPO 1, p. 10). Daarnaast, bent u ook niet consistent in wanneer u zou zijn verhuisd naar Benguela. U stelt eerst eind 2010 te zijn verhuisd (NPO 1, p. 7). Ook later, verklaart u opnieuw dat u tot na de geboorte van uw kind – R. is geboren op 6 juni 2010 – bij uw moeder in Palanca bent gebleven (NPO 1, p. 19). Doch, bij DVZ, had u verklaard dat R. was geboren in Benguela (DVZ-V, p. 9), hierover stelt u op het CGVS dat dit niet correct is (NPO 1, p. 25). Echter, tijdens uw tweede interview, wordt er u expliciet gevraagd of u voor of na de geboorte van R. verhuisde, waarop u nu antwoordt dat u tijdens de zwangerschap bent verhuisd (NPO 2, p. 12). Na het interview, laat u per mail (d.d. 12/07/2022) weten dat u zich heeft vergist en dat u weldegelijk pas na de bevalling bent verhuisd (zie administratief dossier). Het betreft hier echter een post-factum aanpassing, waarmee geen rekening kan gehouden worden. Bovendien betreft of u wel dan niet uw zoon bij u had, een zo danig groot verschil dat er hierover consistente verklaringen mogen verwacht worden. **Deze vaststelling, in combinatie met de andere tegenstrijdigheden omtrent uw verblijfplaatsen, laat toe uw verblijf in Benguela, en bijgevolg ook de reden dat u daar was (uw gedwongen huwelijk), verder in twijfel te trekken.**

Ten tweede, merkt het CGVS **grote tegenstrijdigheden op in uw verklaringen betreffende uw exechtgenoot F..** Waar u verklaarde op DVZ dat hij "in de zestig jaar oud is," (DVZ-V, p. 8) stelt u op het CGVS: "hij is echt al oud. Het moet ergens in de zeventig zijn" (NPO 1, p. 19). Bij DVZ verklaarde u niet te weten wat zijn etniciteit was (DVZ-V, p. 8), maar op het CGVS antwoordt u dat hij 'Maquela do Zombo' is. Ter bevestiging door de Protection Officer gevraagd of hij geen Bakongo is zoals u, antwoordt u: "ja, ook Bakongo." (NPO 1, p. 20). Waar u op DVZ verklaarde dat F. Christen is, stelt u op het CGVS plotseling dat hij deel is van 'Pevalongo,' een spirituele religie (NPO 1, p. 7, 20). Gevraagd naar de praktisering, verklaart u: "toen ik in zijn huis introk, gingen dezelfde activiteiten verder, dezelfde als in het huis van mijn moeder. Men bad op dezelfde manier. Er waren dezelfde spirituele activiteiten, traditionele zaken, bijvoorbeeld, men doodde de kippen en gaf dan het bloed aan de baby." (NPO 1, p. 8). U stelt zelfs later dat uw huidige medische problemen het gevolg zouden kunnen zijn van deze religie: "ook omdat mijn ex-man niet alleen agressief was, maar ook die religie die hij beleeft, dat is een religie waar men vaak iets slechts, een vloek, wil oproepen. Het is traditie om een vloek over iemand uit anders uit spreken, bijvoorbeeld ziekte. Het is zwarte magie. (...). Ze zijn niet hier, maar via die tradities, geloofsovertuigingen, kunnen ze wel vloeken over mij uitspreken. Dat ik hier nu ziek ben en dat er zaken aan de hand zijn, daar denk ik soms over dat zij daarmee bezig zijn" (NPO 1, p. 24). Het is maar weinig aannemelijk dat u zo'n ingrijpende gebeurtenissen zomaar zou vergeten en desgevraagd bij DVZ slechts zou stellen dat hij 'Christen' is. Verder verklaart u dat hij vishandelaar was: "zijn werkritme zag er zo uit: hij liet de vis prepareren in Benguela tot de vrachtwagen vol was, dan ging hij die verkopen. Hij was dan een maand ofzo weg, tot de vis verkocht was, en dan keerde hij terug." De vrachtwagen vullen zou een maand tot twee maanden in beslag nemen en het verkopen een maand of drie weken (NPO 1, p. 20). Tijdens uw tweede interview, verklaart u echter dat er geen regelmaat zat in zijn werkritme. U verklaart: "het hing af van de handel. Als er veel vis werd gevangen, dan had hij veel mogelijkheden om handel te drijven en was hij dus ook langer weg. Als er niet veel vis was gevangen, dan bleef hij langer in Benguela." Gevraagd hoe lang hij op reis was per keer, stelt u opnieuw dat dit afhing van hoeveel klanten, namelijk één, twee of drie weken. Ter bevestiging door de Protection Officer gevraagd of er niet iets van regelmaat zat in zijn werk, bijvoorbeeld ongeveer x aantal weken thuis en x aantal weken weg, antwoordt u ontkennend en stelt opnieuw dat het afhankelijk was van de handel (NPO 2, p. 18). Tot slot, gevraagd naar uw laatste contact met F., verklaart u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat dit was op de dag dat u bent gevlucht uit zijn huis: "voor ik vertrok, namelijk op het moment dat hij vertrok naar de zaak. Ik maakte daarvan gebruik om te vluchten, maar vlak voor zijn vertrek, heb ik hem nog gezien" (NPO 1, p. 21, 24). In tegenstelling, tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, verklaart u dat F. reeds op reis was vertrokken toen u vluchtte, dat uw laatste contact twee dagen voor uw vlucht was (NPO 2, p. 22). **Gezien u acht of negen jaar gedwongen was gehuwd met F., kan er van u verwacht worden dat u consistente verklaringen over hem kan afleggen. Uw nalaten plaatst sterke twijfels bij uw gedwongen huwelijk.**

Ten derde, bent u **vaag en onwetend over de kinderen van F. met zijn andere vrouwen, dewelke in hetzelfde huis als u verbleven.** Gevraagd hoeveel kinderen, antwoordt u vaagweg: "redelijk veel. Elke vrouw had verschillende kinderen. Het was een grote gezinswoning waar elke vrouw woonde en haar kinderen." Nogmaals gevraagd hoeveel kinderen er in het huis woonden, antwoordt u opnieuw vaagweg: "ik ben niet helemaal zeker. Vooral meisjes. Ik denk ongeveer tien, twaalf kinderen." Gevraagd hoeveel kinderen elke echtgenote had, moet u opnieuw eerder een schatting maken: "de eerste echtgenote had vier kinderen, denk ik. Vier kinderen, maar het kunnen er ook vijf zijn. De tweede echtgenote had vijf of vier kinderen, vooral dochters. De derde vrouw had zo'n drie dochters. Ikzelf had twee kinderen."

Gevraagd naar de namen van de kinderen, antwoordt u dat u enkel van sommigen de naam kent: "M., J. J., K.. Dan waren er nog meer natuurlijk, maar die namen weet ik niet meer." (NPO, p. 6-7). Ook tijdens uw tweede interview komt u niet verder dan: "elf of twaalf" en de namen van vier kinderen en uw eigen kinderen (NPO 2, p. 3). Het is an sich al **weinig geloofwaardig is dat u acht of negen jaar heeft samengeleefd in één huis, maar niet de namen van de kinderen kan herinneren en zelfs niet kan zeggen hoeveel kinderen er in het huis leefden.** Het wordt echter **geheel ongeloofwaardig in het licht van uw latere verklaringen dat één van uw huishoudelijke taken was om voor de kinderen te zorgen, zowel uw kinderen als die van de andere vrouwen** (NPO 2, p. 13). **Er kan op basis van bovenstaande vaststellingen dan ook geen geloof meer gehecht worden aan uw beweerde gedwongen huwelijk met uw neef F..**

Ten overvloede, bent u ook **bijzonder vaag over de traditie van gedwongen huwelijk in uw familie.** U verklaart eerst dat uw stiefvader verantwoordelijk was voor het aanbrengen van uw gedwongen huwelijk (NPO 1, p. 14). U verklaart ook dat u sinds u klein was, reeds beloofd was aan F. en dat de hele familie hiervan op de hoogte was (NPO 1, p. 18). U stelt dat dit de cultuur en traditie was in uw familie (NPO 1, p. 29). U verklaart: "die man kwam ook op bezoek bij ons thuis. Maar, niet om mij te bezoeken zoals een oom, zoals ik dacht, maar om naar zijn toekomstige vrouw te kijken en zaken te brengen, zoals melk of een bikini. Later ben ik dan te weten gekomen dat dit was omdat ik zijn toekomstige vrouw was. Ik werd bang en vond dit vies" (NPO 1, p. 18). Ook tijdens uw tweede interview, wordt u gevraagd vanwaar dit idee kwam, waarop u stelt dat het al bestond binnen uw familie, maar dat de aanzet van uw stiefvader kwam (NPO 2, p. 7). Gevraagd of er dan nog iemand anders in uw familie in dezelfde situatie zit of zat, antwoordt u dat uw grootmoeder ook de tante was van uw grootvader.

Gevraagd of er nog iemand anders was, antwoordt u: "waarschijnlijk wel, maar ik heb hier nooit aandacht aan besteed. Maar, van mijn grootmoeder wist ik dat wel, dat heb ik thuis gehoord." Gevraagd of er een reden was dat uw moeder niet gedwongen moest huwen – gezien zowel haar moeder als u dat wel moesten doen – antwoordt u: "hoe mijn ouders elkaar hebben ontmoet... Ik was nog klein. Hoe dit in elkaar zat, hoe moeder een relatie is begonnen met iemand van een andere provincie, weet ik niet." Gevraagd of u ooit informatie heeft gevraagd over deze traditie aan iemand in uw familie, antwoordt u dat u daarover heeft gesproken met uw tantes, maar dat zij enkel – en niet meer – stelden dat ze u niet konden helpen (NPO 2, p. 7-8). Doch, tijdens uw eerste interview, had u verklaard dat uw tantes, naast dat noch zij noch u iets aan het gedwongen huwelijk konden doen, hadden gezegd dat u trots zou moeten zijn, dat u geluk had dat hij u als bruid had uitgekozen (NPO 1, p. 18, 30). **Naast bovenstaande tegenstrijdigheden, is het ook maar weinig aannemelijk dat u niet meer interesse zou tonen in de traditie van gedwongen huwelijk in uw familie.** Verder, gevraagd hoe u heeft ontdekt dat u bij F. moest gaan wonen, antwoordt u vaagweg: "toen ik nog thuis woonde en wat ouder werd, een jonge vrouw, voelde ik dat hij me anders behandelde en beetje bij beetje heb ik dat ontdekt." Gevraagd wat u hiermee bedoelt, antwoordt u opnieuw vaag: "bij ons in Afrika, is het de gewoonte om mensen die je goed kent aan te duiden/spreken als jouw man of vrouw. 'Jij bent mijn vrouw.' Ik besepte niet dat hij dat toen ook meende. Er waren nog andere rare dingen: hoe hij mij vastpakte en dergelijke." Nogmaals gevraagd naar hoe u wist dat u bij hem moest gaan wonen en met hem moest huwen, antwoordt u ontwijkend: "toen ik klein was, ging hij met mij en mijn broers en zussen wandelen. Op een bepaald moment, mochten mijn broers en zussen niet meer mee. Hij behandelde mij anders. Hij raakte mijn borsten aan. Hij aaide mij." De vraag wordt herhaald, waarop u opnieuw vaagweg antwoordt: "ik denk dat toen ze de traditie al hadden gedaan, toen het moment er was, ik ben klein van gestalte. Toen ik twaalf, dertien was, was ik nog klein van gestalte. Misschien liet hij mij daarom nog langer thuis, dat weet ik niet precies. Maar dus toen hij mij kwam halen, misbruikte hij mij al. Toen ik besepte wie ik was voor hem, met dat misbruik dat er al plaats had gevonden." De Protection Officer legt u daarop uit dat u stelt 'toen ik besepte wie ik was voor hem' en dat ze wil weten hoe u tot dit besef bent gekomen, waarop u opnieuw aanhaalt: "er is een bepaald moment gekomen dat hij mij misbruikte en avances maakte die niet gewoon waren. Ik had dat al meegemaakt met de man van mijn mama, die misbruikte me ook seksueel. Het begon met aanrakingen en op mijn schouder tikken en zeggen 'jij bent mijn vrouw.' Hij misbruikte mij. Ik besepte dat dit niet meer een relatie met een oom was, maar dat daar meer achter zat. Ook als ik met hem was weggeweest en droevig was, zei mijn moeder altijd dat ze blij was en trots op mij." Gevraagd hoe u dan wist dat het meer was dan seksueel misbruik, dat u effectief moest gaan wonen bij hem en met hem moest huwen, antwoordt u nu dat uw moeder u dit heeft verteld. Gevraagd wanneer ze u dit heeft verteld, stelt u simpelweg dat ze dit altijd zei.

Gevraagd naar de eerste keer dat ze u dit zei, stelt u dat het was toen u volwassen begon te worden, rond 2009 – hetgeen ongeveer één jaar voor uw verhuis naar Benguela is. (NPO 2, p. 9). Echter, later verklaart u plotseling opnieuw: "ze (uw moeder) heeft me nooit aangekondigd dat ik bij F. moest gaan wonen. Maar, op de manieren dat ze mij dit wel liet weten dat dit zou gebeuren, op die momenten sprak ze met veel

trots." Iets later in het interview, gevraagd naar uw traditioneel huwelijksfeest, stelt u dat u zelf niet aanwezig was, maar dat uw moeder u hiervan op de hoogte heeft gebracht. Gevraagd wanneer ze u dit heeft gezegd, antwoordt u opnieuw vaagweg: "F. had al eerder spullen gegeven. Toen mijn relatie met F. duidelijk werd, was ik er ook van op de hoogte. Toen vertelde mama dat het goed was wat ons was overkomen. Hij heeft alles betaald aan de familie, daarom moest ik hem respecteren als mijn man. Immers, hij was al zijn beloften nagekomen." De vraag wordt herhaald, waarop u opnieuw vaagweg antwoordt: "toen ze voelde dat het moment was gekomen. F. was een zakenman. Toen ik nog kleiner was, kon ze me niet naar zijn huis brengen. Daarom, heeft hij mij ook langer thuisgehouden en gewacht tot het moment dat ik een vrouw was. Dan zei moeder 'doe geen stomiteiten, je hebt geluk, voor jou is alles al geregeld.'" De vraag wordt nogmaals herhaald, waarop u nu stelt dat het in 2009 was (NPO 2, p. 8-11). **Het mag uit bovenstaande verklaringen duidelijk blijken dat u allesbehalve doorleefde verklaringen kan afleggen over het moment dat u wist dat u gedwongen zou moeten huwen met F.. Ondanks dat de Protection Officer u meermaals vraagt naar hoe en wanneer u dit wist, blijft u vaag en bovendien ook tegenstrijdig – heeft uw moeder u wel, dan niet expliciet vertelt dat u zou moeten huwen met F.. Deze vaststellingen ondermijnen uw gedwongen huwelijk alleen maar verder.**

Verder legt u tegenstrijdige en vage verklaringen af over de vader van R.. Voor DVZ, verklaarde u dat zijn naam F. A. was (DVZ-V, p. 9). Echter, op het CGVS, stelt u vaagweg dat zijn naam T. of T. is, maar dat u niet zijn volledige naam kent. Gevraagd of u hem nog bij een andere naam kent, antwoordt u: "nee, niet meer dan T., de naam die we hem gaven in de wijk, en T., zijn echte naam, maar de rest weet ik niet" (NPO 1, p. 19). **Het feit dat u een volledige andere naam opgeeft, plaatst sterke twijfels bij uw relatie met deze persoon. Dit plaatst op zijn beurt ook twijfels bij de aanleiding van uw relatie met T., namelijk uw poging om te ontkomen aan uw gedwongen huwelijk.** Verder verklaart u dat hij reeds overleden is: "ik heb enorme twijfels over zijn overlijden. Ik heb hier geen informatie over, geen mogelijkheden om informatie te bekomen, maar ik denk dat men mogelijks gedacht heeft dat ik zou gevlucht zijn naar hem, omdat hij de vader is van R.. Ik weet niet of hij gestorven is door ziekte, of omwille van een andere reden die met mij te maken zou hebben. Tot op vandaag, weet ik niet goed hoe hij is gestorven, maar het kan zijn door mijn ex-man" (NPO 1, p. 23-24). **Echter, uw bewering dat zijn overlijden iets te maken heeft met uw ex-echtgenoot en gedwongen huwelijk, berust louter en alleen op uw veronderstelling, waarvoor u geen concrete elementen of aanwijzingen aanbrengt. U stelt immers zelf expliciet dat u geen informatie heeft.**

Ten zesde, bent u **tegenstrijdig over uw communicatie met de buitenwereld in de periode dat u woonachtig was bij F..** Ondanks dat u eerder expliciet verklaarde: "ik mocht met niemand spreken in de buurt, omdat ik dan dingen kon zeggen in de buurt, dus daarom mocht dat niet" en er u, ter bevestiging, door de Protection Officer, werd gevraagd of u dus met niemand contact heeft gehad in de gehele periode dat u bij F. woonde, waarop u bevestigend antwoordde (NPO, p. 16-17), geeft u later toch aan met verscheidene mensen te hebben gecommuniceerd. Zo verklaart u dat u weldegelijk uw burens goedendag kon zeggen én u had contact met Z., C. en B. (NPO 1, p. 22; NPO 2, p. 22). **Opnieuw blijkt u tegenstrijdig over uw persoonlijke situatie tijdens uw beweerde gedwongen huwelijk.**

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen met betrekking tot uw herhaaldelijk tegenstrijdige en vage verklaringen omtrent uw gedwongen huwelijk, maken dat er geen geloof meer gehecht kan worden aan uw gedwongen huwelijk. Bijgevolg, kan er ook geen geloof meer worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgekomen, inclusief het misbruik van uw zoon R. binnen dit beweerde gedwongen huwelijk en inclusief uw vrees voor uw beweerde ex-echtgenoot en familie.

Het CGVS dient dan ook te concluderen dat er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt uw Angolese identiteitskaart en kieskaart voor. Deze documenten ondersteunen uw verklaringen met betrekking tot uw identiteit en nationaliteit, dewelke niet meteen ter discussie staan.

Zoals hierboven reeds werd aangehaald, werden er u gepaste steunmaatregelen toegekend als gevolg van uw psychologische toestand, geattesteerd met een psychologisch attest. Dit attest verandert echter niets aan bovenstaande redenering. Immers, er wordt geen uitspraak gedaan omtrent de gebeurtenissen die aan de basis zouden liggen van uw psychologische problemen.

Op basis van artikel 57/5 quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 30 juni 2020. Uw opmerkingen werden reeds geïncorporeerd in bovenstaande redenering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/4 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster gaat vooreerst in op haar persoonlijke situatie in Angola en betoogt dat verwerende partij onvoldoende rekening houdt met de impact van verzoeksters ernstige psychische problemen op haar relaas en verzoeksters fysieke kwetsbaarheid en wijst er op dat uit het voorgelegde psychologisch attest blijkt dat een klinisch ernstig lijden werd vastgesteld.

Zij betoogt verder dat verwerende partij behoorlijk vluchtig concludeerde dat verzoekster wegens de procedurele tegemoetkomingen kon voldoen aan haar verplichtingen maar dat uit wetenschappelijk onderzoek verzameld in een rapport van het gezaghebbende UNHCR wel iets anders blijkt. Verzoekster zet daarbij het wettelijk kader uiteen en citeert vervolgens uitvoerig uit het rapport UNHCR, *"Beyond Proof: Credibility Assessment in EU Asylum Systems"* van mei 2013 en BCHV-CBAR, *"Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure"*, van juni 2014 om te concluderen dat de stelling van verwerende partij dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen, getuigt van een verontrustend gebrek aan inzicht in hetgeen trauma doet met een relaas. Zij stelt dat verwerende partij weet dat verzoekster ernstig getraumatiseerd is en er sprake is van nachtmerries, insomnia, herbeleving en stemmingsstoornissen en dat trauma en psychologische problemen per definitie een impact hebben op haar vermogen om gedetailleerd en coherent over deze traumatische gebeurtenissen te spreken en dat dit des te meer het geval is indien dit werd veroorzaakt door seksueel geweld zoals *in casu* het geval is.

Met betrekking tot de geloofwaardigheid van het gedwongen huwelijk stelt verzoekster dat de geloofwaardigheid van verzoekster op het punt van haar vrees voor vervolging door haar ex-echtgenoot en haar familie op voorbarige wijze in twijfel wordt getrokken. Zij herhaalt dat uit wetenschappelijk onderzoek blijkt dat traumatische gebeurtenissen een impact kunnen hebben op de consistentie van een asielaanvraag en wijst er op dat zij uiterst kwetsbaar was ten tijde van beide persoonlijke onderhouden gezien haar operaties aan haar baarmoeder en dat deze een plausibele verklaring bieden voor de vaagheden die zich voordeden in haar relaas. Zij stelt verder dat haar relaas over haar gedwongen huwelijk wel degelijk coherent en in lijn is met de situatie in Angola en verwijst daartoe naar de landeninformatie zoals vastgelegd in OHCHR, *Concluding observations on the second periodic report of Angola*, 8 mei 2019, CCPR/C/AGO/CO/2, p. 4-5 (internetlink) en de bezorgdheid die het VN Mensenrechtencomité in dat rapport uit over het uitblijven van een verbod op alle vormen van gender-gerelateerd geweld, onderrapportage van dit soort geweld, ontoereikende bijstand en rechtsmiddelen voor vrouwen die proberen te ontsnappen aan huiselijk geweld, gedwongen en vroegtijdige huwelijken, dat huwelijk op een jonge leeftijd legaal is, het ontbreken van onderzoeken, vervolgingen en sancties voor gedwongen huwelijken en het gebrek aan informatie hierover. Verzoekster verwijst ook naar het feit dat Angola werd verzocht om een nieuw periodisch rapport te maken tegen eind mei 2023 en dat tot op heden geen bijkomende maatregelen werden gecommuniceerd aan het VN mensenrechtencomité. Vervolgens verwijst verzoekster ook naar een rapport van het VN Comité inzake de uitbanning van alle vormen van discriminatie van vrouwen, CEDAW, *Concluding observations on the seventh periodic report of Angola*, 7 maart 2019, CEDAW/C/AGO/CO/7, p. 7-8 (internetlink), waarin dezelfde bezorgdheden worden aangekaart inzake geweld tegen vrouwen en gedwongen huwelijken.

Zij stelt dat wanneer deze rapporten in rekening worden gebracht bij de beoordeling van haar verklaringen het gedwongen huwelijk een realistische situatie is die zich kan voordoen in Angola en dat haar relaas over haar gedwongen huwelijk met F. bijgevolg passende geloofwaardigheid kan toegekend krijgen.

Verder stelt verzoekster met betrekking tot haar verklaringen inzake de traditie van gedwongen huwelijken binnen de familie en de vastgestelde tegenstrijdigheden dat het zeker niet merkwaardig is dat verzoekster

het ontmoetingsverhaal van haar ouders niet kent en dat gezien de slechte relatie met haar moeder en stiefvader, het niet opmerkelijk is dat ze de vraag nooit stelde of daar geen interesse voor vertoonde. Zij stelt dat ze werd uitgehuwelijkt rond de leeftijd van dertien jaar en toen nog een kind was en dat niet kan aangenomen worden dat een kind van die leeftijd kritische vragen stelt over familiale tradities en zeker niet wanneer zij slachtoffer was van misbruik binnen de familie.

Inzake haar laattijdige aanvraag betoogt verzoekster dat het feit dat ze niet onmiddellijk na aankomst in België een asielaanvraag heeft ingediend, niet kan aangegrepen worden om de aanvraag te verwerpen of de geloofwaardigheid van haar vrees in twijfel te trekken. Zij verwijst naar artikel 10, § 1 van de herschikte Asielprocedurerichtlijn en verwijst naar de uiteenzetting hierover in het reeds geciteerde UNHCR "*Beyond Proof rapport*" van 2013. Dat zij pas in november 2019 een asielaanvraag indiende, kan geen afbreuk doen aan de ernst van verzoeksters vluchtmotieven. Hieruit kan men onmogelijk afleiden dat verzoekster actueel geen gegronde vrees voor vervolging heeft overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag.

Inzake het gebrek aan bescherming door de Angolese staat, wijst verzoekster er op dat zij een reële vrees heeft voor vervolging door haar ex-echtgenoot en familieleden, dat het seksueel misbruik en de gebeurtenissen in Angola een trauma hebben veroorzaakt bij verzoekster met de hoger vermelde symptomen en dat de geloofwaardigheid van haar relaas niet kan worden ondermijnd louter en alleen omdat zij vage of tegenstrijdige verklaringen aflegt. Haar psychische problemen opgelopen door de traumatische gebeurtenissen in Angola vormen hiervoor een verklaring. Zij verwijst naar de reeds aangehaalde rapporten van het VN Mensenrechtencomité en het VN CEDAW waarin wordt vastgesteld dat gedwongen huwelijken plaatsvinden in Angola en dat daarnaast ook kan worden aangenomen dat vrouwen in Angola herhaaldelijk het slachtoffer zijn van partnergeweld, seksueel misbruik, kindhuwelijken en noem maar op, wat verhalen zijn die herkenbaar zijn en samenlopen met het relaas van verzoekster. De geloofwaardigheid van verzoekster moet bijgevolg heroverwogen worden met landeninformatie als uitgangspunt. Zij stelt hierover dat enerzijds uit de rapporten van 2019 van de voornoemde VN instanties blijkt dat Angola tekort schiet in het bieden van bescherming voor vrouwen tegen discriminatie op vlak van gedwongen huwelijken en andere geweldplegingen en dat anderzijds in 2021 geactualiseerde aanbevelingen werden opgesteld binnen de VN waaruit blijkt dat Angola er niet in slaagt de toegang van vrouwen tot de rechter voldoende te waarborgen en Angola nog steeds geen nationaal actieplan heeft bekendgemaakt ter bestrijding van gendergerelateerde discriminatie. Zij verwijst en citeert daartoe uit de opvolgingsbrief voor CEDAW van VN rapporteur, Louiza Chalal, van 19 juli 2021 (Rapporteur on follow-up Committee on the Elimination of Discrimination against Women, Follow-up Assessment letter, 19 juli 2021, p. 2, internetlink).

Tenslotte wijst verzoekster er op dat Angola werd verzocht een nieuw periodisch rapport over te maken tegen mei 2023 waarin de aanbevelingen van het VN Mensenrechtencomité worden beantwoord aan de hand van geactualiseerde informatie en dat wat het CEDAW betreft Angola een nieuw rapport moet overmaken tegen maart 2023. Er werden tot op heden geen bijkomende maatregelen gecommuniceerd noch aan het VN Mensenrechtencomité, noch aan het CEDAW en bijgevolg blijft het momenteel onzeker of er sinds 2019, wat gedwongen huwelijken en geweld tegen vrouwen betreft en sinds 2021, wat toegang tot de rechter en het nationale actieplan betreft, een verbetering kan worden vastgesteld. Desondanks meent verzoekster dat de beschikbare landeninformatie blijk geeft dat Angolese vrouwen die zich in een gelijkaardige situatie als verzoekster bevinden, zich niet kunnen beroepen op de bescherming van de Angolese staat om te ontsnappen of ontkomen aan partnergeweld, gedwongen huwelijken en seksueel misbruik. Zij stelt dat zij uit Angola is weggevlucht omdat de enige mensen die zij kende haar geen bescherming konden bieden tegen de wreedheden van haar ex-echtgenoot Felgencio en dat haar familieleden achter haar gedwongen huwelijk en haar gewelddadige ex-echtgenoot staan zodat verzoekster zich niet kan beroepen op de Angolese staat om haar vrees voor vervolging door haar ex-echtgenoot en haar familieleden weg te nemen. Zij besluit dat op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen men niet kan besluiten dat verzoekster haar gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt en dat rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de *in casu* vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten en aansluiten bij gezaghebbende landeninformatie, verwerende partij verzoekster het voordeel van de twijfel had kunnen en moeten toekennen.

Zij stelt dat verwerende partij het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel heeft geschonden en de algemene motiveringsplicht omdat verwerende partij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen. Zij stelt dat zij haar volle medewerking heeft verleend door alle feiten waarover zij kennis heeft te vermelden.

Verzoekster vordert in hoofddorde haar te erkennen als vluchteling dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over haar statuut van vluchteling.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en het attest BJB toe aan het verzoekschrift.

3. 3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoekster vreest in geval van terugkeer naar Angola vervolging door haar ex-echtgenoot F., met wie zij volgens haar verklaringen een gedwongen huwelijk had, waarin zij slachtoffer was van seksueel misbruik. De Raad verwijst voor de samenvatting van verzoeksters relaas naar de rubriek feitenrelaas in de bestreden beslissing zoals hierboven weergegeven.

5.3. Verzoekster legt bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming haar originele Angolese identiteitskaart voor alsook een kopie van haar kieskaart. Deze documenten hebben betrekking op haar identiteit en nationaliteit, die als dusdanig niet ter discussie staan. Verzoekster legt daarnaast nog medische documenten neer van een ziekenhuis in Antwerpen die betrekking hebben op haar zwangerschap (AD, map documenten, stuk 1). Verzoekster licht tijdens het persoonlijk onderhoud toe dat zij zwanger is maar het begin van baarmoederhalskanker heeft (notities PO I, p. 3) en ook een miskraam heeft gehad. Deze documenten houden geen verband met de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten. Verzoekster legt ook een document neer van het Fedasil opvangcentrum van 16 december 2020 waarin toestemming wordt gegeven voor een psychologische consultatie met als toelichting *“anxiété sociale avec dépression réactive suite à PTSD du aux événements familiaire reçus au pays”* (stuk 3). Het psychologisch attest van Directeur F.B. van het Centre psychothérapie & formation in Luik dd. 7 juni 2022 vermeldt dat verzoekster sinds 27 augustus 2020 21 psychotherapeutische consulten heeft gehad en dat zij naar het centrum werd doorgestuurd door het Fedasil centrum van Theux *“suite à la reviviscence régulière d'événements traumatiques vécus au pays, au cauchemars et insomnies, avec trouble de l'humeur qu'elle manifestait quotidiennement”* (AD, map documenten, stuk 4).

5.3.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de indiening van haar beschermingsverzoek geen elementen of omstandigheden heeft aangeduid die het vertellen van haar verhaal of de deelname aan de procedure verhinderen (zie vragenlijst *“bijzondere procedurele noden”*). Evenwel werden op basis van een email van verzoeksters advocaat van 5 mei 2022 door verwerende partij bepaalde bijzondere procedurele noden vastgesteld.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Uw advocaat onderlijnde voorafgaand aan uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal per mail (d.d. 5/05/2020; toegevoegd aan het administratief dossier) uw psychische en fysieke kwetsbaarheid. Zij verwees hiervoor naar uw zwangerschap- en gynaecologische problemen, alsook het feit dat u momenteel in psychologische behandeling bent. De bijgevoegde medische attesten verwijzen, onder meer, naar het feit dat u, ten gevolge van een noodoperatie om vroeggeboorte te voorkomen, voldoende rust moet nemen. U koos er alsnog zelf voor om het geplande onderhoud te laten doorgaan. Uit het neergelegde psychologische attest (d.d. 9/06/2022; toegevoegd aan de groene map van het administratief dossier), komt naar voren dat u beleefde (traumatische) gebeurtenissen regelmatig herleeft, nachtmerries en insomnia, en stemmingsstoornissen heeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal.*

Tijdens het eerste interview, legde de Protection Officer u uitgebreid uit hoe het interview zou verlopen en wat er van u werd verwacht, zodat u achteraf een geïnformeerde keuze kon maken wanneer gevraagd of u zich in staat voelde om het interview te laten doorgaan (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 20/05/2022, hierna NPO 1, p. 2-4). Daarnaast, had de Protection Officer ook aandacht voor het creëren van een vertrouwenssfeer, onder meer, door het erkennen van uw nervositeit, maar er ook op te wijzen dat dit niet nodig was, alsook door u de mogelijkheid te geven om bij aanvang over uw medische toestand te vertellen (NPO 1, p. 3-4). Verder, werd u door de Protection Officer op regelmatige basis gevraagd of u nood had aan een pauze – alsook werd er benadrukt dat u steeds zelf mocht aangeven als u nood had

aan een pauze, of wanneer het interview teveel druk opleverde – waar u ook gebruik van maakte (NPO 1, p. 3, 12, 24). Op aanvraag van u, was ook uw vertrouwenspersoon steeds aanwezig, en, bij aanvang, werd er aan haar en aan uw advocaat gevraagd of zij nog iets wouden meegeven over uw medische toestand. Op een vertaalkwestie na, werd er niets toegevoegd (NPO, p. 4). Ook tijdens het tweede interview, werden er vergelijkbare steunmaatregelen genomen. Er werd geïnformeerd hoe het met u ging, of u zich in staat voelde om het interview te houden, dat u de mogelijkheid had om pauzes te nemen, en een uitleg over wat het tweede interview zou inhouden (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 22/06/2022; hierna NPO 2, p. 2, 10, 14). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

5.3.2. Verzoekster betwist niet dat de bijzondere procedurele noden van verzoekster werden erkend en dat de hierboven beschreven maatregelen werden genomen, maar stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met de impact van verzoeksters ernstige psychische problemen op haar relaas. Zij wijst op de ernstige psychische problemen zoals die blijken uit het psychologisch attest in het administratief dossier en stelt dat hieruit volgende zaken blijken, regelmatige herbeleving van traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst, nachtmerries en insomnia en dagelijkse stemmingsstoornissen.

Verzoekster wijst in het verzoekschrift ook op het feit dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud te kennen heeft gegeven dat zij pijn ervaarde van haar operatie tegen het HPV-virus dat baarmoederhalskanker tot gevolg kan hebben en dat ze zwanger was tijdens beide persoonlijke onderhoudsbezoeken en dat zij ook geopereerd werd om de zwangerschap veilig te laten verlopen. Zij meent dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar fysieke kwetsbaarheid en psychische problemen bij de beoordeling van het verzoek en de bijkomende gevolgen hiervan op haar asielrelaas. Zij stelt in wezen dat verwerende partij te vluchtig oordeelde dat verzoekster kon voldoen aan haar verplichtingen en houdt vervolgens een uitvoerig theoretisch betoog over het wettelijke kader inzake kwetsbare verzoekers om internationale bescherming en de impact van trauma op het asielrelaas en geloofwaardigheid.

De Raad stelt vooreerst vast dat, zo uit het attest van 7 juni 2022 kan blijken dat verzoekster psychologische problemen heeft en daarvoor sinds augustus 2020 21 consultaties heeft gekregen en dat zij te maken heeft met de voormelde problemen, in dit document geen melding wordt gemaakt van specifieke cognitieve of andere disfuncties die het gevolg zouden zijn van deze problemen. Waar verzoekster stelt dat een klinisch ernstig lijden werd vastgesteld kan dit niet blijken uit het psychologisch attest. Uit dit attest blijkt ook niet dat verzoekster niet in staat zou zijn (geweest) om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan en/of om gedetailleerde, doorleefde, geloofwaardige en coherente verklaringen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming af te leggen. Verzoekster brengt geen recentere psychologische attesten bij dan het reeds bij verwerende partij neergelegde attest van 7 juni 2022, zoals hierboven besproken. Ook uit de medische documenten met betrekking tot verzoeksters zwangerschap kunnen geen elementen blijken waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zij niet in staat zou zijn geweest om het persoonlijk onderhoud te doen.

Voorts stelt de Raad vast dat indien uit de medische en psychologische attesten kan blijken dat zij psychologische en medische problemen heeft, in het psychologische attest van 7 juni 2022 behalve een beschrijving van de symptomen op basis waarvan verzoekster naar het psychotherapeutisch centrum werd doorgestuurd, geen verdere kwalificatie wordt gegeven aan verzoeksters psychologische problemen en wordt ook geen verdere context gegeven over de traumatische gebeurtenissen waarnaar in het attest wordt verwezen. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster ook geen andere stukken bijbrengt waaruit een specifieke analyse of (psychiatrische) diagnose van de aard van haar psychologische problemen kan blijken.

In zoverre verzoeksters betoog is gebaseerd op de impact van trauma op het asielrelaas en geloofwaardigheid, kan de Raad evenwel niet anders dan vaststellen dat het psychologisch attest weliswaar verwijst naar de symptomen op basis waarvan zij werd doorverwezen, waaronder regelmatig herbeleven van traumatische gebeurtenissen in haar land van herkomst, nachtmerries en slapeloosheid maar dat deze gebeurtenissen verder ook niet worden omschreven in het attest. Uit de enkele verwijzing naar het herbeleven van traumatische ervaringen in het land van herkomst, zonder enige verdere duiding of toelichting kunnen geen verdere conclusies worden getrokken met betrekking tot de impact die verzoeksters psychologische toestand zou hebben op het vertellen van haar relaas in het kader van de asielprocedure. De Raad stelt ook vast dat in het verzoekschrift weliswaar een uitvoerig discours wordt gehouden, onder verwijzing naar het rapport van UNHCR, “Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems”, van mei 2013 over de valkuilen bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van

getraumatiseerde personen en de manier waarop fenomenen als post traumatische stressstoornis kunnen leiden tot dissociatie, het niet vrijwillig aanbrengen van de traumatische gebeurtenis en het vergeten van bepaalde details met betrekking tot de specifieke gebeurtenissen en dat het situeren van gebeurtenissen in de tijd in geval van trauma vaak onmogelijk is, maar verder op geen enkele wijze concreet aangeeft hoe verzoeksters relaas of gedragingen tijdens de persoonlijke onderhouds inderdaad gekenmerkt worden door de in de literatuur beschreven fenomenen, die voornamelijk betrekking hebben op de gevolgen van trauma en post traumatische stress op de geloofwaardigheidsbeoordeling terwijl *in casu* uit geen enkel stuk kan blijken dat verzoekster werd gediagnosticeerd als lijdende aan PTSD of anderszins getraumatiseerd.

In zoverre uit het psychologisch attest kan blijken dat zij sinds 2020 consultaties heeft bij het Psychotherapeutisch centrum in Luik en psychologische problemen heeft, kan verzoekster worden bijgetreden dat zij een kwetsbaar profiel heeft omwille van haar psychologische problemen en dat hiermee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Evenwel kan niet worden afgeleid uit de voorgelegde attesten dat verzoekster niet in staat is of was om coherente verklaringen af te leggen over de kern van haar vluchtrelaas en bijgevolg kan zij niet volstaan, gelet op de aard en inhoud van deze attesten met een loutere verwijzing naar haar kwetsbaar profiel en de voormelde psychologische problemen als algemene vergoelijking voor incoherente of onaannemelijke verklaringen.

Uit de lezing van de notities van de twee persoonlijke onderhouds, kan verder ook niet blijken dat verzoekster moeilijkheden had om haar relaas uiteen te zetten, noch dat zij omwille van haar psychologische problemen niet in staat zou geweest zijn om op een consistente wijze op de vragen te antwoorden. In dit verband stelt de Raad ook vast dat verzoekster bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud aangaf zich comfortabel genoeg te voelen om het interview te doen (notities PO I, p. 4) en dat uit de notities van beide persoonlijke onderhouds evenmin kan blijken dat deze problematisch zouden zijn verlopen.

Gelet op het voorgaande en de aard en de inhoud van de voorgelegde documenten kan niet worden besloten dat de door verzoekster voorgelegde documenten volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoeksters verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Zoals hieronder nog zal blijken stelt de Raad vast in dit verband dat in het verzoekschrift enkel concreet wordt ingegaan op de ten overvloede vermelde vaststellingen inzake verzoeksters verklaringen over de traditie van gedwongen huwelijken binnen haar familie en het laattijdige karakter van haar beschermingsverzoek. Dit neemt niet weg dat de individuele omstandigheden van de verzoekster, waaronder onder meer haar achtergrond, leeftijd en geslacht, conform artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet moeten worden in acht genomen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar verklaringen in het licht van de beschikbare landeninformatie.

5.4. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt besloten dat verzoekster er niet in geslaagd is om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade conform de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Daarbij wordt enerzijds overwogen dat omwille van een aantal tegenstrijdigheden in haar verklaringen omtrent haar vertrek uit Angola, over haar identiteitsdocumenten en over de rol die T.B. zou hebben gespeeld bij haar vlucht uit Angola weinig geloof kan worden gehecht aan haar reisplanning en de omstandigheden onmiddellijk voor haar vertrek en anderzijds dat zij geen consistente verklaringen aflegt over de beweeerde vervolgingsfeiten, waarbij vooral wordt gewezen op tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot haar woonplaatsen, haar ex-echtgenoot F., haar onwetendheid over de andere kinderen van F. met zijn andere vrouwen, haar vage verklaringen over de traditie van gedwongen huwelijken binnen haar familie, haar tegenstrijdige verklaringen over de vader van haar zoon R. en over de communicatie met de buitenwereld in de periode dat zij bij F. woonde. Verder wordt ook gewezen op het gegeven dat verzoekster haar kinderen heeft achtergelaten in Angola en verder ook geen pogingen heeft gedaan om er achter te komen hoe het met hen gaat en het gegeven dat zij reeds sinds maart-juni 2018 in de Schengenzone verblijft, maar pas op 12 november 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Uit de door verzoekster bijgebrachte rapport van het VN Mensenrechtencomité van 8 mei 2019, blijkt dat gedwongen huwelijken voorkomen in Angola, dat huwelijken op jonge leeftijd legaal mogelijk zijn en dat

er sprake is van onderrapportage van gender-gerelateerd geweld tegen vrouwen. In het CEDAW rapport van 7 maart 2019 wordt bezorgdheid uitgedrukt over hardnekkige patriarchale normen in Angola die discriminatoir zijn ten opzichte van vrouwen, kind-en gedwongen huwelijken van meisjes vanaf 15 jaar en de ontoereikende rechtsmiddelen voor vrouwen die aan een gewelddadige relatie willen ontsnappen. In zoverre hieruit kan blijken dat er een problematiek van gedwongen huwelijken en seksueel geweld bestond in Angola op het ogenblik van de door verzoekster voorgehouden feiten en kan aangenomen worden dat deze nog steeds bestaat, volstaat de loutere verwijzing naar deze rapporten in het verzoekschrift en de stelling dat verzoeksters relaas overeenstemt met de situatie in Angola, niet om abstractie te maken van de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in verzoeksters relaas inzake het voorgehouden gedwongen huwelijk en het misbruik dat er uit volgde, zonder meer geloofwaardig te achten, zoals verzoekster betoogt. Een individuele beoordeling van verzoeksters verklaringen over de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten op basis van alle elementen van het rechtsplegingsdossier blijkt noodzakelijk. Daarbij is het vooreerst noodzakelijk de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen inzake haar gedwongen huwelijk in het licht van de door haar geschetste context te evalueren.

De Raad stelt met betrekking tot de door verzoekster geschetste problematiek en haar gedwongen huwelijk met F.J.B. het volgende vast.

Volgens haar verklaringen groeide verzoekster op in Palanca bij haar moeder, stiefvader en acht halfbroers- en zussen, werd zij er mishandeld en misbruikt en werd zij al op jonge leeftijd aan F.J.B. beloofd voor een gedwongen huwelijk en verhuisde zij eind 2010 naar het huis van F.J.B. in Benguala nadat dit huwelijk voltrokken was. Zij verklaart een zoon, R. genaamd, te hebben met T. een jongen uit de wijk in Palanca waarmee zij een relatie aanging om te kunnen ontsnappen aan het gedwongen huwelijk en een zoon J. met F.J.B.. Haar zoon uit het huwelijk met T. verhuisde mee naar het huis in Benguala na het gedwongen huwelijk met F.J.B.. Verzoekster verklaart dat zij, nadat F.J.B. had bedreigd verzoekster en R. te vermoorden als zij zou trachten te vluchten, alleen is vertrokken zonder de kinderen.

Hieruit blijkt dat volgens verzoekster, na reeds door haar stiefvader te zijn misbruikt, zij tussen 2010 en november 2019, het ogenblik dat zij vertrok uit Angola, in het carcan van een gedwongen en gewelddadig huwelijk zat opgesloten en gedwongen werd in het huis van haar ex-echtgenoot te wonen, waar nog drie andere vrouwen met hun kinderen woonden.

Zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing doen een aantal elementen afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen over haar gedwongen huwelijk met F.J.B. en de omstandigheden waarin zij verbleef.

De Raad stelt vooreerst vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat het, zelfs rekening houdend met verzoeksters individuele omstandigheden, zeer opmerkelijk is dat zij op geen enkele wijze sinds haar vertrek uit Angola, volgens haar verklaringen in november 2019, geprobeerd heeft contact te houden met haar kinderen. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster niet eenduidig is over waar haar kinderen nu zijn, nu zij verklaart dat *“als ik een beetje positief denk, ga ik er van uit dat zij bij Z. zijn. Maar, als ik negatief denk, denk ik dat ze nog steeds daar, bij hem zijn”* (notities PO II, p. 17). Uit haar verklaringen blijkt dat Z. het buurmeisje was in Benguala via de welke zij in contact kwam met T.B..

Verzoekster beschrijft de situatie in het huis in Benguala verder als zeer problematisch niet alleen voor haarzelf, maar ook voor haar kinderen. Volgens haar verklaringen had ook R. seksueel misbruik ondergaan in het huis van Benguala, en gedroeg haar ex-echtgenoot zich ook agressief tegen J. (Notities PO I, p. 23; Notities PO II, p. 16). Zelfs indien niet kan worden uitgesloten dat vrouwen in dergelijke situaties zich ertoe gedwongen kunnen zien hun kinderen achter te laten, kan *in casu* het feit dat zij er nog niet klaar voor was en dat F.J.B. weet dat R. haar zwak punt is en dat hij haar via hem zou kunnen treffen, zoals zij aangeeft tijdens het persoonlijk onderhoud (notities PO II, p. 17) niet verklaren waarom verzoekster zelfs geen poging zou ondernemen om te weten hoe het haar kinderen vergaat. Dit is *in casu* des te meer het geval, nu zij zelf verklaart dat zij via de buurmeisjes Z. en C. in contact kwam met T.B. die haar het land hielp uit te vluchten (notities PO I, p. 11) en er, als zij positief denkt, er van uitgaat dat zij bij Z. is, zoals hoger aangehaald. Zo kan aangenomen worden dat verzoekster, indien zij daadwerkelijk gevangen zat in een gewelddadig gedwongen huwelijk met F.J.B., geen contact met hem kan opnemen, is het niet erg aannemelijk dat verzoekster gedurende, afhankelijk van haar vertrekdatum, drie of vier jaar zonder nieuws zou blijven over het lot van haar kinderen in het huis dat zij ontvluchtte en zelfs geen poging zou ondernemen om te weten hoe het met hen gaat, terwijl zij dit wel minstens zou kunnen proberen via Z.. Deze vaststelling doet minstens twijfelen aan de ernst van de situatie waarin verzoekster beweert haar kinderen te hebben achtergelaten. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Naast uw eigen ondergane mishandelingen en seksueel misbruik, verklaart u dat ook uw kinderen slachtoffer waren van uw gedwongen huwelijk. U verklaart: “hij haatte mijn zoon. We werden*

opgesloten. We kregen geen eten. We mochten niet weg. Hij dreigde ermee dat als ik iets zou proberen, hij mijn zoontje zou doden of mij" (NPO 1, p. 22). U stelt dat F. zeer agressief was naar uw kinderen toe: hij schreeuwde, hij sloeg de kinderen, hij sloeg u in het bijzijn van uw kinderen, en hij sloot u en de kinderen op. U verklaart dat de kinderen bang waren van hem en dat, bijvoorbeeld, J. hierdoor ook ontwikkelingsproblemen (begon laat en moeilijk te spreken) had (NPO 2, p. 16). U stelt dat er ook sprake was van seksueel misbruik naar uw zoon R. toe (zie infra) (NPO 1, p. 23; NPO 2, p. 16-17). Desondanks, in het bijzonder dat F. ermee dreigde u en/of R. te vermoorden als u wegluchtte (NPO 1, p. 22), besloot u te vertrekken zonder uw kinderen. U verklaart hierover: "ik kon mezelf redden, maar mijn kinderen niet. Ik heb mijn kinderen achtergelaten. Het doet pijn. Ik voel me nog steeds egoïstisch. Het was niet gemakkelijk, maar die persoon kon niet ook mijn kinderen nog helpen. Ik moest beslissen en ik heb de kans aangenomen" (NPO 1, p. 23). Gevraagd waar uw kinderen momenteel zijn, antwoordt u: "ik probeer positief te denken, dat Z. heeft gedaan wat ze heeft beloofd en dat ze bij haar zijn. Als ik eraan denk dat ze nog bij mijn ex-man zijn, word ik zeer bang en gestressed. Dit zou vooral voor R. een groot risico zijn. Maar, dus ik weet niet waar ze zijn" (NPO 1, p. 25). Waar het CGVS begrip kan opbrengen voor uw precaire, moeilijke situatie en uw beslissing om uzelf hieruit te redden, is het hoogst bevreemdend dat u geen contact zoekt of houdt met uw kinderen (of iemand die u nieuws kan bezorgen over uw kinderen). U stelt dat u met niemand in Angola contact heeft of heeft gehad: "nee, ik heb niet geprobeerd te bellen. Op internet, zou ik kunnen proberen, maar ik ben hier nog niet klaar voor" (NPO 1, p. 25-26; NPO 2, p. 5). Gevraagd of u, bijvoorbeeld, heeft geprobeerd om Z. te contacteren en te informeren of uw kinderen bij haar zijn, antwoordt u 'nee.' Gevraagd of hiervoor een reden is, antwoordt u dat u uw kinderen niet in een risicosituatie wil brengen, wat u uitlegt als: "ik ben gevlucht en hij weet dat R. mijn zwak punt is, dat hij via R. mij zou kunnen vinden. Dus, toen ik nog maar pas gevlucht was, zou hij kunnen gedacht hebben dat ik nog in het land was en dan mij via R. proberen vinden." Deze uitleg biedt echter geen verschuiving, al helemaal niet ruim vier jaar na uw vlucht (NPO 2, p. 17-18). **Het feit dat u uw kinderen in Angola heeft gelaten, en ook geen pogingen heeft gedaan om te er achter te komen hoe het met hen gaat, ondermijnt de ernst van de situatie waarin u beweert hen te hebben achtergelaten.** De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen enkele poging wordt ondernomen om de pertinente motieven in de bestreden beslissing te betwisten en maakt deze motieven tot de zijne.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster tegenstrijdige en wisselende verklaringen aflegt over de leeftijd van haar ex-echtgenoot, zijn etniciteit en zijn godsdienstige overtuiging en wanneer zij haar ex-echtgenoot voor het laatst zag. Hierover wordt in de bestreden beslissing op pertinente wijze als volgt gemotiveerd: "Ten tweede, merkt het CGVS grote tegenstrijdigheden op in uw verklaringen betreffende uw ex-echtgenoot F.. Waar u verklaarde op DVZ dat hij "in de zestig jaar oud is," (DVZ-V, p. 8) stelt u op het CGVS: "hij is echt al oud. Het moet ergens in de zeventig zijn" (NPO 1, p. 19). Bij DVZ verklaarde u niet te weten wat zijn etniciteit was (DVZ-V, p. 8), maar op het CGVS antwoordt u dat hij 'Maquela do Zombo' is. Ter bevestiging door de Protection Officer gevraagd of hij geen Bakongo is zoals u, antwoordt u: "ja, ook Bakongo." (NPO 1, p. 20). Waar u op DVZ verklaarde dat F. Christen is, stelt u op het CGVS plotseling dat hij deel is van 'Pevalongo,' een spirituele religie (NPO 1, p. 7, 20). Gevraagd naar de praktisering, verklaart u: "toen ik in zijn huis introk, gingen dezelfde activiteiten verder, dezelfde als in het huis van mijn moeder. Men bad op dezelfde manier. Er waren dezelfde spirituele activiteiten, traditionele zaken, bijvoorbeeld, men doodde de kippen en gaf dan het bloed aan de baby." (NPO 1, p. 8). U stelt zelfs later dat uw huidige medische problemen het gevolg zouden kunnen zijn van deze religie: "ook omdat mijn ex-man niet alleen agressief was, maar ook die religie die hij beleeft, dat is een religie waar men vaak iets slechts, een vloek, wil oproepen. Het is traditie om een vloek over iemand uit anders uit spreken, bijvoorbeeld ziekte. Het is zwarte magie. (...). Ze zijn niet hier, maar via die tradities, geloofsovertuigingen, kunnen ze wel vloeken over mij uitspreken."

Dat ik hier nu ziek ben en dat er zaken aan de hand zijn, daar denk ik soms over dat zij daarmee bezig zijn" (NPO 1, p. 24). Het is maar weinig aannemelijk dat u zo'n ingrijpende gebeurtenissen zomaar zou vergeten en desgevraagd bij DVZ slechts zou stellen dat hij 'Christen' is. Verder verklaart u dat hij vishandelaar was: "zijn werkritme zag er zo uit: hij liet de vis prepareren in Benguela tot de vrachtwagen vol was, dan ging hij die verkopen. Hij was dan een maand ofzo weg, tot de vis verkocht was, en dan keerde hij terug." De vrachtwagen vullen zou een maand tot twee maanden in beslag nemen en het verkopen een maand of drie weken (NPO 1, p. 20). Tijdens uw tweede interview, verklaart u echter dat er geen regelmaat zat in zijn werkritme. U verklaart: "het hing af van de handel. Als er veel vis werd gevangen, dan had hij veel mogelijkheden om handel te drijven en was hij dus ook langer weg. Als er niet veel vis was gevangen, dan bleef hij langer in Benguela." Gevraagd hoe lang hij op reis was per keer, stelt u opnieuw dat dit afhing van hoeveel klanten, namelijk één, twee of drie weken. Ter bevestiging door de Protection Officer gevraagd of er niet iets van regelmaat zat in zijn werk, bijvoorbeeld ongeveer x aantal weken thuis en x aantal weken weg, antwoordt u ontkennend en stelt opnieuw dat het afhankelijk was van

de handel (NPO 2, p. 18). Tot slot, gevraagd naar uw laatste contact met F., verklaart u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat dit was op de dag dat u bent gevlucht uit zijn huis: "voor ik vertrok, namelijk op het moment dat hij vertrok naar de zaak. Ik maakte daarvan gebruik om te vluchten, maar vlak voor zijn vertrek, heb ik hem nog gezien" (NPO 1, p. 21, 24). In tegenstelling, tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, verklaart u dat F. reeds op reis was vertrokken toen u vluchtte, dat uw laatste contact twee dagen voor uw vlucht was (NPO 2, p. 22). Gezien u acht of negen jaar gedwongen was gehuwd met F., kan er van u verwacht worden dat u consistente verklaringen over hem kan afleggen. Uw nalaten plaatst sterke twijfels bij uw gedwongen huwelijk." In het verzoekschrift worden deze motieven op geen enkele wijze concreet betwist of weerlegd. Zelfs rekening houdende met verzoeksters psychologische problemen, kan van verzoekster verwacht worden dat zij consistente verklaringen zou afleggen over basiselementen inzake haar ex-echtgenoot zoals zijn leeftijd, etnie en religie, zeker nu zij volgens haar verklaringen tussen 2010 en 2019 in een gedwongen huwelijk zat met deze man en in zijn huis met drie andere vrouwen van hem verbleef. Bovendien situeert zij, zoals aangehaald, het moment waarop zij haar ex-echtgenoot voor het laatst zag initieel uitdrukkelijk op de ochtend van haar vertrek en dat zij heeft gewacht tot hij was vertrokken om zelf te vertrekken (notities PO I, p. 24), terwijl zij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk stelt dat haar laatste contact met hem een tweetal dagen voor haar vertrek uit het huis was (notities PO II, p. 22). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook reeds, gelet op de door haar geschetste context waarbij zij sinds 2010 een gedwongen huwelijk had met F., in belangrijke mate de geloofwaardigheid van haar verklaringen hierover.

In dit verband stelt de Raad ook vast dat verzoekster verklaart dat zij, om het gedwongen huwelijk te vermijden, een relatie aanging met T., een jongen uit de wijk in Palanca aangezien een aantal vriendinnen hadden gezegd dat als zij zwanger werd van iemand anders, zij daarmee zichzelf misschien zou kunnen redden (notities PO I, p. 18). Evenwel kan de verwerende partij bijgetreden worden waar zij in de bestreden beslissing ernstige twijfels uit over haar relatie met deze persoon. Niet alleen blijkt uit verzoeksters verklaring bij de DVZ dat zij een geheel andere naam opgeeft als vader van haar kind R., met name F.A. (verklaring DVZ, p. 9, vraag 16), ook weet zij nauwelijks iets te vertellen over deze persoon. Zij weet enkel zijn voornaam maar verder niets en verklaart dat hij overleden is, maar weet verder ook niet zeker of hij overleden is door een ziekte of door toedoen van haar ex-echtgenoot en hierover geen informatie heeft (notities PO I, p. 23). Indien verzoekster daadwerkelijk bewust een kind zou gehad hebben met deze persoon op dergelijke jonge leeftijd om een gedwongen huwelijk te ontlopen, zoals zij beweert, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij minstens de volledige naam van de vader van haar kind zou kennen en dat zij zowel bij de DVZ als bij het CGVS dezelfde naam zou opgeven. De vaststelling dat zij twee totaal verschillende namen opgeeft bij beide instanties en verder ook stelt de volledige naam van de vader van haar eerste kind niet te kennen en geen informatie te hebben over hoe hij zou overleden zijn, rechtvaardigt de ernstige twijfels die verwerende partij hierbij plaatst. Aangezien zij verklaarde dat zij de relatie met die persoon zou zijn aangegaan om het gedwongen huwelijk te voorkomen, ondermijnen deze vaststellingen verder de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden huwelijk. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen concreet verweer wordt gevoerd tegen de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing hierover.

Ook verzoeksters vage en gebrekkige kennis over de kinderen van de drie andere vrouwen die met haar in het huis van haar ex-echtgenoot zouden gewoond hebben en waarvoor zij ook gezorgd zou hebben, dragen bij aan de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen over haar verblijf in het huis in Benguala en bijgevolg ook het beweerd gedwongen huwelijk met F.J.B.. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: "Ten derde, bent u vaag en onwetend over de kinderen van F. met zijn andere vrouwen, dewelke in hetzelfde huis als u verbleven.

Gevraagd hoeveel kinderen, antwoordt u vaagweg: "redelijk veel. Elke vrouw had verschillende kinderen. Het was een grote gezinswoning waar elke vrouw woonde en haar kinderen." Nogmaals gevraagd hoeveel kinderen er in het huis woonden, antwoordt u opnieuw vaagweg: "ik ben niet helemaal zeker. Vooral meisjes. Ik denk ongeveer tien, twaalf kinderen." Gevraagd hoeveel kinderen elke echtgenote had, moet u opnieuw eerder een schatting maken: "de eerste echtgenote had vier kinderen, denk ik. Vier kinderen, maar het kunnen er ook vijf zijn. De tweede echtgenote had vijf of vier kinderen, vooral dochters. De derde vrouw had zo'n drie dochters. Ikzelf had twee kinderen." Gevraagd naar de namen van de kinderen, antwoordt u dat u enkel van sommigen de naam kent: "M., J. J., K.. Dan waren er nog meer natuurlijk, maar die namen weet ik niet meer." (NPO, p. 6-7). Ook tijdens uw tweede interview komt u niet verder dan: "elf of twaalf" en de namen van vier kinderen en uw eigen kinderen (NPO 2, p. 3). Het is an sich al weinig geloofwaardig is dat u acht of negen jaar heeft samengeleefd in één huis, maar niet de namen van de kinderen kan herinneren en zelfs niet kan zeggen hoeveel kinderen er in het huis leefden. Het wordt echter geheel ongeloofwaardig in het licht van uw latere verklaringen dat één van uw huishoudelijke taken

was om voor de kinderen te zorgen, zowel uw kinderen als die van de andere vrouwen (NPO 2, p. 13). Er kan op basis van bovenstaande vaststellingen dan ook geen geloof meer gehecht worden aan uw beweerde gedwongen huwelijk met uw neef F..” Ook deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden op geen enkele wijze concreet betwist door verzoekster. De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoekster, die blijkens haar verklaringen, sinds 2010 in het huis samenwoonde met drie andere echtgenotes van F. en hun kinderen, en wiens taak het was om voor haar kinderen en de kinderen van de andere vrouwen te zorgen, slechts bij benadering en na enig aandringen kan zeggen hoeveel kinderen er leefden, hoeveel kinderen welke echtgenote had en slechts enkele namen kent van deze kinderen. Bijkomend stelt de Raad ook vast dat verzoekster enkel de voornaam kent van de drie andere vrouwen en verklaart hun volledige naam niet te kennen (notities PO I, p. 6). Nochtans leefde verzoekster volgens haar verklaringen tussen 2010 en 2019 met deze vrouwen en kinderen onder één dak en kon zij het huis nauwelijks verlaten in die periode, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij hier meer gedetailleerde verklaringen over zou kunnen afleggen, indien dit daadwerkelijk het geval zou geweest zijn.

Voorgaande vaststellingen doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen inzake haar gedwongen huwelijk met F.J.B. en de door haar geschetste omstandigheden van het verblijf in het huis in Benguala waar zij verschillende jaren verbleven zou hebben met slechts zeer beperkt contact met de buitenwereld. De Raad acht het, zelfs rekening houdende met verzoeksters psychologische problemen, niet aannemelijk dat verzoekster niet zou trachten in contact te komen met haar kinderen, en een dergelijke vage en gebrekkige kennis heeft over haar ex-echtgenoot, zijn drie andere vrouwen en de kinderen waarvoor zij al die jaren moest zorgen, indien zij daadwerkelijk al die jaren in het huis in Benguala zou verbleven hebben met haar twee kinderen, F.J.B., zijn drie andere echtgenotes en hun kinderen.

Dit wordt nog verder versterkt door de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing inzake verzoeksters verklaringen over de datum waarop zij zou vertrokken zijn en door haar gebruikte identiteitsdocumenten bij haar vertrek. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: **“Vooreerst, merkt het CGVS een belangrijke tegenstrijdigheid op in uw verklaringen omtrent uw vertrek uit Angola. U stelt herhaaldelijk te zijn vertrokken uit Angola in november 2019 (DVZ Verklaring, hierna DVZ-V, p. 12; NPO 1, p. 10-11, 27-28; NPO 2, p. 5). U zou legaal zijn gereisd met uw paspoort en Pools visum (NPO 1, p. 26-27). Op basis van uw vingerafdrukken, werd er inderdaad een Pools visum teruggevonden op uw naam. Echter, dit visum was anderhalf jaar eerder – dan uw beweerde vertrekdatum – geldig: 28/03/2018 tot 14/06/2018. U werd hiermee geconfronteerd tijdens uw persoonlijk onderhoud, maar ontkende langer in België of ergens anders in Europa te zijn geweest (NPO 2, p. 23). Doch, liet u vervolgens, via uw advocaat per email (d.d. 12/07/2022; zie administratief dossier), overmaken dat u effectief langer in Polen bent geweest. U stelt dat u dit niet heeft verteld, omdat u bang was om meer details te geven over uw Angolese vriendin waar u bij verbleef (en haar zo in de problemen zou brengen). Dit biedt echter geen verschoning voor uw poging tot misleiden van het CGVS. Zeker in het licht van de vaststelling dat u tijdens het interview ook simpelweg weigerde te antwoorden op een andere vraag – u weigerde uw Facebooknaam te geven (NPO 1, p. 12) – en u dus ook gewoon had kunnen weigeren meer informatie over uw vriendin te geven. Het CGVS stelt dus vast dat u bewust de asiendiensten heeft proberen misleiden omtrent uw vertrekdatum uit Angola en aankomstdatum in de Schengenzone. Deze vaststelling ondermijnt reeds bij voorbaat uw geloofwaardigheid ernstig. Hiermee samenhangend, heeft het CGVS ook ernstige twijfels bij uw verklaringen omtrent uw identiteitsdocumenten. Immers, u verklaarde bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u zowel uw paspoort als identiteitskaart bent verloren in België (DVZ-V, p. 10). Op het CGVS, verklaart u ook dat u uw paspoort bent kwijtgespeeld, maar bent wel in staat om uw identiteitskaart te tonen (NPO 1, p. 28-29; NPO 2, p. 6) – die u dus klaarblijkelijk niet kwijt bent. Verder verklaart u dat u uw paspoort niet zelf heeft aangevraagd, maar dat T.B. dit heeft geregeld voor u in de periode dat u in haar huis verbleef: één maand voor uw vertrek (NPO 1, p. 22, 26-27) – hetgeen u dan nog situeerde in november 2019, doch later rechtzet als eerder maart-juni 2018 (zie supra). Beide data zijn echter in strijd met de objectieve gegevens uit uw administratief dossier en waaruit naar voren komt dat u reeds sinds december 2016 over een paspoort beschikte (zie administratief dossier) – midden in de periode dat u zogezegd in Benguala woonde met uw gedwongen echtgenoot en zelden mocht buitenkomen: “nee, ik bleef binnen het perceel. Soms lukte het wel om naar een ander perceel te gaan. Ik kon dit onder voorwendsel dat ik niet zou spreken met anderen van dat perceel” (NPO 2, p. 13). Verder, gevraagd wat u zelf voor uw reisdocumenten hebt moeten doen, verklaart u omtrent uw paspoort – “eigenlijk niet. Ik had al een identiteitskaart. Zij vroeg me af en toe om deze te geven, maar voor de rest niets. Mijn geboorteakte had ik toen ook bij, maar ik denk dat deze is achtergebleven in het huis. Ik had een uittreksel, een geboorteakte, toen, maar deze is niet meegekomen op de reis” – en omtrent uw Pools visum – “eigenlijk niet. B. wou vooral dat alles zo snel**

mogelijk in orde was. Zij was zelf niet in het huis. Ik was daar bij mensen die de opdracht hadden om voor mij te zorgen. (...) Ik weet dat ik documenten heb moeten ondertekenen, maar daarvan herinner ik me niet zoveel" (NPO 1, p. 27). Naast de vaststelling dat u nergens melding maakt van vingerafdrukken, maar uw visum wel werd teruggevonden aan de hand van uw vingerafdrukken en u deze dus op een bepaald moment ook heeft moeten geven, is het ook maar weinig waarschijnlijk dat u zelf niets heeft moeten ondernemen voor het visum." Deze motieven worden in het verzoekschrift op geen enkele concrete wijze betwist. De vaststelling dat verzoekster reeds een paspoort had bekomen in 2016 valt moeilijk te rijmen met het door verzoekster geschetste beeld dat zij tussen 2010 en november 2019 in het kader van haar gedwongen huwelijk in het huis in Benguala verbleef en daarbij nauwelijks contact had met de buitenwereld, en strookt in elk geval niet met haar verklaring dat het paspoort waarmee zij uit Angola vertrok werd geregeld door T.B. ongeveer een maand voor haar vertrek, dat zij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud situeerde in november 2019 (notities PO I, p. 22, 26-27). Verder blijkt uit het administratief dossier ook dat verzoekster zelf via haar advocaat aangaf toch langer in Polen te hebben verbleven dan dat zij aanvankelijk verklaarde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, waar zij nog uitdrukkelijk stelde dat zij noch in België, noch in Polen, noch elders in Europa langer heeft verbleven dan dat zij eerst verklaarde (notities PO I, p. 23, email advocaat 12 juli 2022, administratief dossier map bijkomende informatie).

Waar in de bestreden beslissing nog ten overvloede wordt vastgesteld dat verzoekster vage verklaringen aflegde over de traditie van gedwongen huwelijken in haar familie en dat zij vaag blijft over wanneer precies en hoe zij op de hoogte werd gesteld dat zij zou moeten huwen, beschouwt de Raad dit als een overtuigend motief. Hierboven werd immers vastgesteld dat verzoekster haar gedwongen huwelijk met F.J.B. en de omstandigheden waarin zij in Benguala moest verblijven niet aannemelijk maakt aangezien haar verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Waar verzoekster opmerkt dat het niet opmerkelijk is dat verzoekster geen interesse had voor de manier waarop haar ouders elkaar leerden kennen gelet op de slechte relatie die zij met haar ouders had en haar toen jong leeftijd, kan dit verder geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft verzoekers betoog dat het feit dat verzoekster niet onmiddellijk na aankomst in België een asielaanvraag heeft ingediend, niet kan worden aangegrepen om de geloofwaardigheid van haar vrees in twijfel te trekken, wijst de Raad er op dat het door haar geciteerde artikel 10 § 1 van de Asielprocedurerichtlijn lidstaten opdraagt ervoor te zorgen dat beschermingsverzoeken niet louter op grond van het feit dat ze niet zo snel mogelijk zijn gedaan, worden afgewezen. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat dit niet het geval is nu hierin enkel wordt gewezen op de vaststelling dat verzoekster reeds sinds maart-juni 2018 in de Schengenzone verbleef maar pas in november 2019 een verzoek indiende en dat hiermee rekening houdend ernstige vragen dienen gesteld te worden betreffende de nood aan internationale bescherming, vaststellingen die door verzoekster overigens op geen enkele wijze worden betwist. Uit het voorgaande is gebleken dat de overige motieven van de bestreden beslissing de bestreden beslissing voldoende schragen, zodat niet kan worden vastgesteld dat het verzoek louter omwille van het laattijdige karakter zou zijn afgewezen.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen stelt de Raad vast dat verzoekster geen klaarheid schept over haar werkelijke vertrekdatum uit Angola en samen genomen met de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen inzake haar ex-echtgenoot, haar woonplaatsen in Angola, haar vage verklaringen over de kinderen van de drie andere echtgenotes en de vaststelling dat zij geen pogingen onderneemt om informatie te krijgen over haar in Angola achtergebleven kinderen terwijl zij daartoe redelijkerwijze wel de mogelijkheid toe heeft, leidt dit tot de conclusie dat verzoekster het door haar voorgehouden gedwongen huwelijk met F.J.B. en de daaruit voortvloeiende problemen niet aannemelijk maakt.

Verzoeksters psychische problemen kunnen, gelet op voorgaande vaststellingen inzake de door haar voorgelegde documenten en de wijze waarop het persoonlijk onderhoud is verlopen, geen verklaring bieden voor de hierboven vastgestelde tegenstrijdige en vage verklaringen inzake de omstandigheden van haar voorgehouden gedwongen huwelijk alsook de discrepanties tussen haar verklaringen inzake haar vertrek uit Angola en de daarbij gebruikte documenten en de objectieve vaststellingen inzake verzoeksters paspoort en visum.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad ook vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet voldaan zijn en dat aan verzoekster het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

Gelet op verzoeksters verklaringen, cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare informatie met betrekking tot verzoekers land van herkomst, stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer vervolging vreest omwille van de door haar voorgehouden maar ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten.

Indien zoals *in casu*, verzoekster de voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt omdat haar verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn, is een verder onderzoek naar de materiële voorwaarden voor het verlenen van de vluchtelingenstatus niet langer noodzakelijk. Verzoeksters betoog in het verzoekschrift dat zij geen toegang heeft tot overheidsbescherming in Angola tegen haar ex-echtgenoot, is dan ook niet dienstig en kan niet tot een ander besluit leiden.

Verzoekster heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt Angola te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Angola.

6.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakt immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Angola zou hebben gekend.

In zoverre verzoekster zich beroept op haar psychologische problemen, wijst de Raad er op dat deze geen verband houden met de gronden voor internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat zij zich voor de beoordeling van deze medische problematiek dient te wenden tot de in de Vreemdelingenwet daartoe voorziene procedure.

6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

7. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te

worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET